

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Областен управител на област Пловдив

Изх. № АК -01-99/04.05.2017

ДО
Д-Р СВЕТОЗАР ШУМАНОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ОБЩИНСКИ СЪВЕТ
АСЕНОВГРАД

КОПИЕ ДО:
Д-Р ЕМИЛ КАРАИВАНОВ -
КМЕТ НА ОБЩИНА АСЕНОВГРАД

На Ваш изх.№88/28.04.2017 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КМЕТ,

На основание чл.31, ал.1, т.5 от Закона за администрацията и по повод на осъществявания контрол за законосъобразност по чл.45, ал.4 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) констатирах частична незаконосъобразност на Наредба за условията и реда за издаване на разрешителни за водовземане, управление и ползване на находищата на минерална вода на територията на община Асеновград – в частта на чл.30, ал.2, т.7; чл.38, ал.2, т.6 и чл.46-чл.52 от глава V „Административно-наказателна и гражданска отговорност“, приета с Решение №913, взето на 25 Редовно заседание на общински съвет Асеновград, с Протокол №25 от 26.04.2017 г.

Представям следните правни аргументи:

С Решение №913/26.04.2017 г.. общински съвет Асеновград приема *„Наредба за условията и реда за издаване на разрешителни за водовземане, управление и ползване на находищата на минерална вода на територията на община Асеновград“*.

По естеството си посочената по-горе наредба съставлява нормативен административен акт по определението на чл.75, ал.1 от АПК, тъй като съдържа административни правни норми, отнасящи се до неопределен и неограничен брой адресати и има многократно действие. Следователно същата следва да е съобразена с нормативните актове от по-висока степен съобразно изискванията на чл.76, ал.3 от АПК и чл.8 от Закона за нормативните актове. В конкретния случай НА е приет от материално компетентен административен орган, при спазване на установената от закона форма и административно-производствените правила за издаването му, съответства на целта на закона, но е приет при пряко противоречие с правни норми от Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност и по-точно това съществено несъответствие се отнася конкретно до чл.30, ал.2, т.7; чл.38, ал.2, т.6 и чл.46-чл.52 от глава V „Административно-наказателна и гражданска отговорност“ от с. н. Разпоредбите на чл.30, ал.2, т.7 и чл.38, ал.2, т.6

поставят изискване при сключване на договор за водопренос/водоподаване, към заявлението до кмета на общината да се прилага **декларация, че няма неуредени задължения към държавата и удостоверение за липса на задължения към община Асеновград**, респективно при откриване на процедура за учредяване на сервитутни права и право на прокарване и/или преминаване на водопроводи за минерална вода в имоти частна и публична общинска собственост, към заявлението до кмета на общината да се прилага **декларация, че няма неуредени задължения към държавата и удостоверение за липса на задължения към община Асеновград**.

Безспорно с посочените текстове от наредбата се цели да се изключат от приложното поле на чл.30, респ.чл.38 от с.н., правни субекти, които са длъжници към общината, създавайки по този начин гаранция за финансова сигурност на бюджета. Но по този начин грубо се нарушават изискванията на чл.4, ал.2 и ал.3 и чл.3, ал.3 от Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност (ЗОАРАКСД), съгласно които административните органи не могат да налагат ограничение или тежести извън целите на закона, които от друга страна не са съобразени с изискванията на по-горните по степен нормативни актове. Въвеждането на допълнително изискване за представяне на удостоверение за липса на задължения към общината и към държавата при подаване на заявление до кмета на общината въвежда допълнителна тежест, която не е предвидена с правна норма от основния закон – Закона за водите, поради което въвеждането ѝ с подзаконова норма, която не е необходима за постигане целите на закона, се явява житейски и законово неоправдано.

Следва да се посочи, че възприетото правно изискване в Наредбата не съответства на идеята да се ограничи до обществени оправдани граници административното регулиране и административния контрол, осъществявани от държавните органи и от органите на местното самоуправление и дефинирани от Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност (ЗОАРАКСД) – чл.1 и чл.2. Проявление на волята на законодателя да ограничи административното регулиране и контрол е редакцията на нормата на чл.4, ал.1, ал.2 и ал.3 от ЗОАРАКСД, според които лицензионен и регистрационен режим за извършване на стопанска дейност, както и изискване за издаване на разрешение и удостоверение или за даване на уведомление за извършване на отделна сделка или действие, се установяват само със закон. Всички изисквания, необходими за инициране и осъществяване на дадена стопанска дейност, за извършване на отделно действие, вкл. предоставяне на право или права, следва да намира своята уредба в закон. С подзаконов нормативен акт, посочен в закон, могат да се конкретизират изискванията по ал.2, като се осигури спазването на чл.3, ал.3 от ЗОАРАКСД. В контекста на изразеното, с посочените разпоредби от наредбата е въведено ограничение на кръга от лица, които могат да кандидатстват за сключване на договор за водопренос/водопрекарване, респ. откриване на процедура за учредяване на сервитутни права и право на прокарване и/или преминаване на водопроводи за минерална вода в имоти частна и публична общинска собственост.

Необорима е тезата, че с този режим се облагодетелстват едни заявители напр. тези, които нямат финансови задължения към общината. По този начин се нарушава принципът на равен и свободен достъп на всички субекти до услугите, респ. дейностите и/или правата, предоставяни от общинската администрация, без наличие на ограничения, уредени в закон.

На следващо място се констатира незаконосъобразност в частта на санкционните разпоредби от **глава V „Административно-наказателна и гражданска отговорност“ от наредбата**. Така чл.46 от с.н., с която се регламентира производство по налагане на принудителни административни мерки със заповед на кмета на общината в определени случаи влиза в пряко противоречие с чл.199 от Закона за водите, съгласно който е разписана нормативна материална компетентност само на министъра на околната среда и водите да разпорежда налагане на принудителни административни мерки, в посочените от закона случаи. По същите съображения чл.47 от с.н. противоречи на чл.199а от ЗВ. Нещо повече, в посочените норми от ЗВ или в други от същия специален закон не се предвижда материална компетентност на длъжността „кмет на община“ да налага принудителни административни мерки или да бъде административно-наказващ орган по смисъла на ЗАНН.

Пряко противоречие се установява при сравнителен анализ между съставите на чл.48 от наредбата и чл.200 от Закона за водите, а именно:чл.48, ал.1, т.1, б. “б“ от н. противоречи на чл.200, ал.1, **т.1, б.“б“** от ЗВ; чл.48, ал.1, т.1, б.“в“ от н. противоречи на чл.200, ал.1, **т.1, б.“в“ и б.“г“** от ЗВ; чл.48, ал.1, т.2 от н. противоречи на чл.200, ал.1, **т.2** от ЗВ; чл.48, ал.1, т.7 от н. противоречи на чл.200, ал.1, **т.9** от ЗВ; чл.48, ал.1, т.9 от н. противоречи на чл.200, ал.1, **т.11** от ЗВ. Противоречието при всички правни норми от наредбата в обстоятелството, че предвиждат по-малка минимална или максимална граница относно размера на наказанието глоба/имуществена санкция от размера на наказанието, разписан в закона, т.е. подзаконовият нормативен акт е в пряко противоречие с нормативна регламентация от по-висок ранг, поради което стореното е в нарушение на предвидената компетентност и е нетърпимо от правния ред.

За посочените нарушения в наредбата е предвидено, че АУАН се съставят от длъжностни лица, оправомощени от кмета на общината, а НП се издават от кмета на общината или оправомощени от него длъжностни лица – чл.49, ал.1 и ал.2 от с.н. Съгласно чл.201, ал.1 от ЗВ АУАН за установяване на нарушенията по чл.200, ал.1, т.1, т.1, т.9, т.11 се съставят от длъжностни лица, оправомощени от министъра на околната среда и водите или от директорите на басейновите дирекции, а съгласно ал.2 НПпо ал.1 се издават от министъра на околната среда и водите или оправомощени от него длъжностни лица или от директорите на басейновите дирекции. В тази връзка следва да се акцентира върху факта, че регламентираните в глава V „Административно-наказателна и гражданска отговорност“ от наредбата АНП състави, които се отнасят до нарушения, свързани с управление или ползване на минерални води и на източници на минерални води се субсумират в АНП съставите на закона, който говори за „водни обекти“ и „водоизточници“, поради което е необходимо да се извърши по-прецизна регламентация в подзаконовия нормативен акт чрез привеждането му в съответствие с нормативния акт от по-висока степен относно вид на нарушение; минимум и максимум на наказанието; материална компетентност на длъжностните лица, които съставят АУАН и на административно-наказващия орган. Следва да се обърне внимание и върху наименованието на глава V, доколкото „гражданска отговорност“ не може да предмет на ЗАНН.

Предвид гореизложените фактически и правни съображения, както и на основание чл.45, ал.4 от Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/, връщам за ново обсъждане, в законовия 7-дневен срок в общински съвет Асеновград Наредба за условията и реда за издаване на разрешителни за водовземане, управление и ползване на находищата на минерална вода на територията на община Асеновград – **в частта на чл.30, ал.2, т.7; чл.38, ал.2, т.6 и чл.46-чл.52 от глава V „Административно-наказателна и гражданска отговорност“**, приета с Решение №913, взето на 25 Редовно заседание на общински съвет Асеновград, с Протокол №25 от 26.04.2017 г., като частично незаконосъобразна.

На основание чл.45, ал.7 от ЗМСМА следва да преразгледате в 14-дневен срок от получаване на настоящото писмо върнатата наредба в посочените части, в противен случай ще са налице основания да оспорим същата по съдебен ред.

С уважение,

/П/

Областен управител на област Пловдив

